

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia w pozostałym zakresie

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 ze względu na to, że Izba Odwoławcza nie uwzględniła wszystkich właściwych dla sprawy czynników w trakcie dokonywania oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących ze sobą znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2008 r. — TONO przeciwko Komisji

(Sprawa T-434/08)

(2008/C 313/85)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: TONO (Oslo, Norwegia) (przedstawiciele: adwokaci S. Teigum i A. Ringes)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich o:

- stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji Komisji COMP/C2/38.698 — CISAC;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji Komisji COMP/C2/38.698 — CISAC w odniesieniu do retransmisji drogą kablową;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC), a w szczególności jej art. 3, w którym Komisja uznała, że członkowie CISAC⁽¹⁾ z terenu EOG uczestniczyli w uzgodnionych praktykach stanowiących naruszenie art. 81 WE i art. 53 EOG, polegających na „koordynowaniu terytorialnych rozgraniczeń wzajemnych upoważnień do reprezentacji, udzielanych sobie przez członków w sposób powodujący ograniczenie licencji do terytorium krajowego każdej z organizacji zbiorowego zarządzania”. Tytułem ewentualnym skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odnosi się on do retransmisji drogą kablową.

Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera błędy w zakresie ustaleń faktycznych, narusza prawo, a także gwarancje procesowe skarżącej dotyczące jej prawa do bycia wysłuchaną.

W odniesieniu do zarzucanych błędów w zakresie ustaleń faktycznych skarżąca podnosi, że Komisja nie wzięła pod uwagę specyfiki systemu zbiorowego licencjonowania praw autorskich do utworów muzycznych, nie uwzględniwszy tym samym także okoliczności faktycznych dotyczących Norwegii.

W odniesieniu do zarzucanych naruszeń prawa skarżąca podnosi, co następuje:

Po pierwsze skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja obarczona jest błędem formalnym, który powinien skutkować jej stwierdzeniem jej nieważności. Skarżąca utrzymuje mianowicie, iż naruszone zostało jej prawo do bycia wysłuchaną, gdyż ostateczna wersja decyzji różni się istotnie od treści pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w zakresie opisu naruszenia.

Po drugie skarżąca kwestionuje okoliczność, że umieszczanie w porozumieniach, których była ona stroną, klauzul rozgraniczenia terytorialnego jest skutkiem uzgodnionych praktyk stosowanych wśród członków CISAC z terenu EOG.

Po trzecie skarżąca twierdzi, iż Komisja błędnie uznała, że równoległe rozgraniczenie terytorialne w odniesieniu do retransmisji drogą kablową jest ograniczeniem konkurencji naruszającym art. 81 ust. 1 WE. Według skarżącej zarzucana jej uzgodniona praktyka w zakresie rozgraniczenia terytorialnego dotyczy formy konkurencji, która sama w sobie nie podlega ochronie przewidzianej w art. 81 ust. 1 WE. Skarżąca twierdzi nadto, że Komisja popełniła błąd w zakresie ustaleń faktycznych, gdy uznała, iż w Norwegii istnieje państwowy monopol na licencjonowanie praw do wykonań publicznych obejmujących wiele pozycji repertuarowych, dotyczących też retransmisji w sieciach kablowych. Ponadto skarżąca podnosi, że nawet gdyby uznano, iż zarzucana jej uzgodniona praktyka ogranicza konkurencję, nie stanowi ona naruszenia art. 81 ust. 1 WE, gdyż jest ona konieczna i proporcjonalna do realizacji uzasadnionego celu, biorąc pod uwagę szczególne wymogi dotyczące zarządzania udzielaniem licencji, korzystania z praw, przeprowadzania audytów, kontroli i egzekwowania praw odnoszących się do retransmisji drogą kablową.

Po czwarte skarżąca utrzymuje, że rozgraniczenia terytorialne wprowadzane w zawieranych przez nią umowach wzajemnych objęte są odstępstwem przewidzianym w art. 81 ust. 3 WE. Skarżąca podnosi w tym zakresie, iż rzezone rozgraniczenia są niezbędne dla skutecznej realizacji zasady załatwiania wielu spraw „przy jednym okienku” i utrzymania w Norwegii rozszerzonego systemu licencjonowania oraz, iż umożliwiają one tym samym ochronę interesów podmiotów uprawnionych przy minimalnej ingerencji ze strony organów administracji.

⁽¹⁾ Międzynarodowa Konfederacja Stowarzyszeń Autorów i Kompozytorów